

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

БЛАГОВЕСТИЕ

СНОБИЙСКИ ЛИСТ

Издание на Православното братство
при храм "Свети Пророк Илия"
гр. София, ж.к. Дружба 2

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО | ГОД. V БРОЙ 47 (254) — 31.07.2016 г.

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† ШЕСТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

Тогава Той влезе в един кораб, отплава обратно и пристигна в града Си. И ето, донесоха при Него един разслабен, сложен на постелка. И като видя Иисус вярата им, каза на разслабения: дерзай, чедо, прощават ти се греховете! Тогава някои от книжниците казаха в себе си: Той богохулствува. А Иисус, като видя помислите им, рече: защо мислите лошо в сърцата си? Защото кое е по-лесно? Да кажа: прощават ти се греховете ли; или да кажа: стани и ходи? Но за да знаете, че Син Човеческий има власт на земята да прощава грехове (тогава казва на разслабения): стани, вземи си постелката и върви у дома си. И той стана, взе си постелката и отиде у дома си. А народът, като видя това, почуди се и прослави Бога, Който е дал такава власт на човеците. (Мт 9:1–8)

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ЗА ПРОЩАВАНЕТО

Во имя Отца и Сына и Святаго Духа.

В края на днешното евангелско четиво чухме за онова изумление, което изпитвали околните хора, присъствали при прощаването на грешника и изцеляването на болния; и на думите, с които е изразено изумлението, си струва да обърнем внимание. Те се чудели на това, каква власт е дал Господ на човеците. Вярно, те не знаели още, че Христос е Самият Бог, дошъл в плът, дошъл в света като човек, да призове грешниците към покаяние и да ги спаси...

Но зад това има още и друга дълбочина; действително, на човека е дадена изумителна власт. Ние живеем в свят, който понякога е много страшен, където има толкова неправда, ненавист, алчност, страх; и в този свят със Своето възблъщение, дошъл Господ — именно затова, защото този свят е така страшен, защото този свят никой не може да го понесе на раменете си сам без Бога. Всяка човешка сила рано или късно се разбива в тази злоба, алчност, ненавист и страх. И ето в този свят като човек влязъл Господ, за да понесе на Своите мощни рамене цялата негова тегота, целият негов ужас... И Той носи тази тегота с това, че без да се съпротивлява, безстрашно, без една дума на протест Той носи всички последствия на човешката злоба и неправда и отговаря Той на тях с кръста, т.е. с онази смърт, на която Го осъдиха хората и която Той прие свободно, онзи кръст, с който Той пред Отца принася Своята първосвещеническа молитва: Прости им, Отче, те не знаят какво вършат!.. Те са загубили Теб, загубили са познанието за Теб и любовта, те са изгубили пътя, — прости им!

Понякога ни се струва, че не ни е по силите да живеем в стегите на ненавистта и страха и злобата, и тогава трябва да си спомним, че именно, защото така страшен е света, с плът в него е влезнал Господ, и че ние, христианиците, сме

пратени в този именно свят от Христа Спасителя. Както мене прати Отец, — казва Той, — така и аз ви пращам; а на друго място: Като овци посреди вълци, — за да бъдем тихи и кротки, за да бъде пълни с любов, и да бъдем готови даже да ни разкъсат, защото нашата разкъсаност душевна, а понякога телесна, ако само приемаме тази разкъсаност докрай, ако не чакаме, да ни изтръгнат щастията или живота, а го даваме, от добра воля, свободно, — от тази разкъсаност ние получаваме оная изумителна и страшна власт, за която говори днешното Евангелие: властта на земята да прощаваме грехове, властта на земята човек, свързан от злото, да го пуснем на свобода: Отче, те не знаят какво вършат...

Един от западните подвижници говори за това, че християнин е човек, на когото Бог е възложил грижата и отговорността за всички хора; но това значи, че Той ни е поверил да носим цялата тежест на този живот, целият кръст и целият негов ужас. И без отчаяние, и без страх, а в свършено спокойствие, че бъдем ли видимо победители или очевидно победени — никой не може да ни отнеме тази власт да прощаваме и целим. Но само при условие, че ние всичко приемаме свободно, както Христос свободно е приел цялата трагедия и цялата земна съдба, и ако ние свободно, от добра воля, отдадем себе си, разкъсаността на нашето сърце, отчаянието, понякога, на нашия ум, колебанието, понякога, на нашата вяра, нашето тяло, ако е нужно, за да имаме правото да кажем: Отче, те не знаят какво вършат — прости им!.. И на това слово Отец отговаря, както е отговорил на молитвата Христова — с прошка — **АМИН**.

Автор: **Митрополит Антоний Сурожски**

Превод: **Теменужка Витанова**

Източник: www.mitropolitanthony.blogspot.bg

СВЕТО ПРЕОБРАЖЕНИЕ НА ГОСПОДА БОГА, НАШИЯ СПАСИТЕЛ ИИСУС ХРИСТОС

РАЗКАЗЪТ НА СВЕТИТЕ ЕВАНГЕЛИСТИ ЗА ХРИСТОВОТО ПРЕОБРАЖЕНИЕ

Сколо осем дена по-дир тия думи, като взе със Себе Си Петра, Иоана и Иакова, възлезе на планината да се помоли. И когато се молеше, видът на лицето Му се измени, и дрехата Му стана бяла, бляскава. И ето, двама мъже приказваха с Него, а те бяха Мойсей и Илия; като се явиха в слава, те говореха за смъртта Му, с която щеше да свърши в Иерусалим.

А Петра и ония, които бяха с Него, бе налегнал сън; но, като се събудиха, видяха славата Му и двамата мъже, които стояха с Него. И когато те се отделяха от Него, Петър рече на Иисуса:

Наставниче, добре ни е да бъдем тук; да направим три сенника: за Тебе един, за Мойсея един, и един за Илия, — без да знаеше, що говори.

Когато говореше това, ето, яви се облак и ги засени; и се уплашиха, когато влязоха в облака. И чу се из облака глас, който казваше:

Този е Моят възлюбен Син: Него слушайте.

И когато се чу тоя глас, Иисус бе останал Сам. И те замълчаха и никому не обадиха през тия дни за това, що видяха.“

(Лук.9:28-36)

Истина ви казвам: тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докле не видят Сина Човечески да иде в царството Си“.

(Мат. 16:28)

Ислед шест дни Иисус взе със Себе Си Петра, Иакова и Иоана, брат му, и възведе ги насама на висока планина; и се преобрази пред тях: и лицето Му светна като слънце, а дрехите Му станаха бели като светлина.

И ето, явиха им се Мойсей и Илия, разговарящи с Него. Тогава Петър отговори Иисусу и рече:

Господи, добре е да бъдем тука; ако искаш, да направим тук три сенника: за Тебе един, за Мойсея един, и един за Илия.

Докле още той говореше, ето, светъл облак ги засени; и чу се из облака глас, който казваше:

Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение; Него слушайте.

Иоана Кръстителя.“

(Мат.17:1-13)

Ирече им: истина ви казвам: тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докле не видят царството Божие, дошло в сила.

И след шест дни Иисус взе със Себе Си Петра, Иакова и Иоана и възведе ги сами на висока планина насама, и се преобрази пред тях. Дрехите Му станаха бляскави, твърде бели, като сняг, каквито белилник на земята не може избели. И яви им се Илия с Мойсея, и разговаряха с Иисуса.

Тогава Петър заговори и рече на Иисуса:

Рави, добре е да бъдем тук; да направим три сенника: за Тебе един, за Мойсея един, и един за Илия.

Защото не знаеше какво да каже, понеже бяха уплашени. И яви се облак, та ги засени, и от облака дойде глас, който казваше:

Този е Моят възлюбен Син; Него слушайте!

И отведнъж, като погледнаха наоколо, никого вече не видяха със себе си, освен едного Иисуса. А когато слизаха от планината, Той им заповяда да не обаждат никому, що видяха, освен кога Син Човечески възкръсне от мъртвите.“

(Марк 9:1-9)

© Жития на светиите,
Синодално издателство, 1991 година.

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

МОНАШЕСКИЯТ ЖИВОТ

АТОНСКИ БЕСЕДИ

(продължение от бр. 253)

4 Какво представляват помислите, от какво възникват, как действат на човека и как да се борим с тях?

Възможно ли е те някога да се прекратят? Помислите, накратко казано, са мисли, посредством които умът общува с духовния и с чувствения свят. На въображаемия екран на ума възниква като образ някаква мисъл, която носи определен смисъл, и тогава умът, ако, разбира се, не е свързан и се намира в добро здраве, изследва, опирайки се на логиката, значението на тази мисъл.

Причините, извикващи помисли, са многочислени, като не се изключва даже и самата мислителна дейност на ума. Той приема помисли както от окръжаващия свят, така и от триизмерното време – сегашното, миналото и бъдещето, а така също и от незаспиващия ни враг – сатаната. Може да се каже, че болшинството от тях, и при това най-отвратителните, идват точно от него. Целта на сатаната е нашата вечна смърт, която той сам е наследил.

Първото проявление на мисълта – помисълът, се нарича прилог и възниква безпрепятствено в ума. Нашият ум наподобява отворено око, което без усилие вижда това, което попада в ползрението му, дори и да не иска.

След като се появи прилогът, умът пристъпва към изяснение какво е това, каква е целта му и какъв може да бъде резултатът. В компетенциите на ума освен изследването влиза одобрението или отхвърлянето на този помисъл. Всеки помисъл предизвиква само припомняне, а умът, въз основа на способността си за разсъждение, на материалните потребности и на вярата на човека в неговото предназначение, решава дали да приеме помисъла, или да го отхвърли. Помисълът не насилва свободния ни избор при условие, че не е бил предшестван от лоши привички или страсти,

станали навик, и тогава вече и дяволът взима участие. Избавянето от плена на лошите привички е възможно, като се избягват причините, които ги предизвикват. Нужно е да се употреби сила и съпротива, за да не се повторят те, и постоянно да се призовава Божията благодат, която може да ни даде свобода. Сами по себе си помислите не се налагат на човека, но и не се прекратяват, а възникват в зависимост от това, какъв избор прави властващият ум.

5 Какво е невидима бран?

Невидима се нарича, защото не я виждаме. Само истинските подвижници знаят каква е, по нейните действия и резултати. Нелъжовният свидетел на това апостол Павел казва, говорейки за коварството на дявола: защото не са ни неизвестни неговите замисли (2 Кор. 2:11).

Невидимата бран съществува поради всеобщото тление, което противодейства на Божествените закон и воля. В началото се заражда мисъл, след това се взима решение и след този избор вече следва самото действие. Тези процеси протичат в човешкия ум, който подлага всичко на проверка и взима окончателното решение.

Законът на развалата, прибежище на неразумното начало, или чрез страстите, или чрез демоните, упорито държи ума в състояние на заблуда, с което се обяснява и фактът, че човекът често прави пристрастни и неразумни изводи.

Тази борба е невидима за нас и битката е неосезаема, но съществува вътрешна подбуда за приемане на решението, след което следват съчетанието и самото действие.

Целият този лабиринт на невидимата борба и битка с неразумното начало за спазване на Божията воля, за добродетели и правда, се нарича невидима бран.

(следва продължение)

Автор: *Старецът Иосиф Ватопедски*

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ЧОВЕК МОЖЕ ДА СТАНЕ СВЯТ НАВСЯКЪДЕ

Голямо изкуство е да успеете вашата душа да се освети. Човек навсякъде може да стане свят. И на Омония (централен площад в Атина – бел. прев.) човек може да се освети, ако поиска това. Във вашата работа, каквато и да е, вие можете да станете святи чрез кротост, търпение и любов. Всеки ден слагайте ново начало и ред в своя живот, с нов устрем, с въодушевление и с любов, с молитва и безмълвие. А не да ви разяжда притеснение и от това да чувствате болки в гърдите.

Например се случва да ви възложат работа, която превишава границите на вашите задължения. Не е редно да реагирате, да се нервирате и да протестирайте. Тези смущения донасят зло на човека. Гледайте на всичко като удобен случай за освещаване. И още нещо. Има още една духовна придобивка – когато ви възлагат много задължения, научавате начина, по който се извършва цялата работа, участвате в повече дейности и ставате по-отговорни. Получавате знания, които по-късно може да ви потрябват. Ако ви възлагат задачи, които превишават вашите сили, в крайна сметка можете да кажете, разбира се, учтиво: „Простете ми, но няма да мога свърша тази работа“. Но

може и да не кажете нищо, а този труд да бъде за добро. Така бях и аз, както съм ви казвал. Когато бях малък, баща ми отиде в Америка да работи по изграждането на Панамския канал. Аз бях малък, а родители ми бяха бедни. Майка ме прати в един магазин в Халкида. Там имаше две други деца. Всички ми нареждаха и аз търчах навсякъде. Всичко, което ми кажеха, го извършвах без да негодувам. Това беше за добро. Един ден, както метях магазина, видях че се бяха разсипали зърна от кафе. Наведох се и ги сложих в ръка, за да ги върна в чувала. Собственикът, който беше в канцеларията, ме видя и разбра какво исках да направя. Извика ме. Той извика и другите деца и започна да ги поучава, тъй като стана голямо разхищение, а аз му бях направил добро впечатление с моята постъпка. От този ден собственикът нареди и ние си разпределихме работата, като сложихме ред в магазина. Всичко извършвах с усърдие и без възражения. Нима това ми навреди? Гледайте да работите с трезвение, просто, спокойно, без тревога, с радост и веселие, с добро разположение. Тогава ще дойде Божията благодат.

Из „Старецът Порфирий Кавсокаливит – Живот и слова“, превод: Константин Константинов

• ДЕТСКИ СВЯТ •

НЕСЪТВОРЕНА СВЕТИЛНА

Чудно дете беше Стефан. Постоянно и за всичко питаше. Само дядо му не се отегчаваше от неговите въпроси. Той беше мъдър и искаше неговото внуче да стане умно дете.

Веднъж му каза, че знанието е светлина. Като не можеше с малкия си ум да разбере това, дядо му обясни, че ко-

гато се разсъмне и изгрее слънцето, всичко се вижда ясно и човек не се заблуждава, а когато падне мрачна нощ, не се знае какво има около нас. Затова, за да извършим нещо добро, трябва да го правим на светлина.

Това много хареса на Стефан. Обикна знанието, защото дядо му го сравняваше със светлината. Купи си тетрадка и с още детския си почерк записа в нея първата мъдра мисъл, която научи. Започна да събира мъдрости от велики хора. Като стана юноша, тетрадката му се изгълни с чудни мисли, от хубави, по-хубави. Разбра колко много мъдри хора са живели на земята.

Но един ден между многото мъдри книги, които четеше, се намери светото Евангелие. Баба му го беше кръстила, но никой въобще не говореше за Христос. Навярно Той ще е някаква велика личност!

Още като започна да чете, остана удивен. Разбра, че никой велик човек не е изказвал такива премъдри мисли. Съвсем не приличат на мислите на земните мъдреци. Те дават знание, което е светлина, но друга. Тя не само просвещава, но и топи душата. Христос трябва да е личност не от този свят!

И постепенно разбра Стефан, че Христос не е велик човек, а самият Бог. С голямо почитание сложи светото Евангелие над дебелата тетрадка с мъдри мисли от земни хора. Промени се. Започна да различава земната мъдрост от божествената.

Когато реши да учи за художник, избра да стане иконописец. Колко много мислеше как ще нарисува Христос Бог в човешки образ! Има нещо неуловимо за ума, колко повече за очите!

Дълбоко вярващ и добър християнин Стефан стана прочут иконописец. Един ден в работната му стая дойде негов приятел. Като видя иконата на Христос благославящ, той се удиви и запита:

— Стефано, как я нарисува? Не съм виждал другаде такъв Христос.

— Преди да посегна към четката, аз дълго постя и се моля. Само по Божие вдъхновение може да се изобрази Христос и то доколкото е възможно с човешка ръка — отговори Стефан.

— Но нали е живял на земята като човек. Както рисуваш човеците, така и Него.

— Не е така, приятелю. Когато Той проповядвал на земята, опитвали се да Го нарисуват, но не успявали. Изразът Му непрекъснато се изменял божествено и не могли с четка да уловят чертите на лицето Му. Христос не е от този свят! Когато приятелят му се замисли, Стефан простичко обясни:

— Няма земен човек, на когото звезда да е възвестила раждането и ангели да пеят в небесата. Когато Христос бил на дванадесет години, удивил мъдрите старци в йерусалимския храм. В светото Евангелие са описани само част

от многото чудеса, които Той е правил. Не само лекувал болестите на тялото, но и душата. Той прощавал грехове. А кой земен човек може да стори това? Той възкресявал и мъртви...

— Стефан поспря и като разбра, че приятелят му се замисли още по-дълбоко, продължи:

— На планината Тавор, когато се преобразил, Той бил целият в такава светлина, която не може да се сравни с най-ярката слънчева светлина. Тази светлина не е като сътворената от Бога земна светлина, тя е небесна, несътворена...

— Затова Христос не е обикновен, дори велик човек, а Бого-човек — възлътен Бог!

— Прав си, Стефано. И най-великият земен човек е грешен. Затова и името му остава след време в забрава. А името на Христос никой не може да заличи. След този разговор приятелят на Стефан разбра защо Христос се рисува с ореол. Това е символ, изобразяващ несътворената светлина.

Автор: Монахиня Валентина Друмева

Из: „Православно вероучение за деца“, Издадено с благословението на славянобългарския манастир „Св. Вмчк Георги Зограф“, Света Гора, Атон.

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

31 ЮЛИ †6 Неделя след Петдесетница. Св. праведен Евдоким Кападокийски. Гл. 5, утр. ев. 6, ап. Рим. 12:6—14 (с. 106), лит. ев. Мт 9:1—8 (Богородични заговезни)

1 АВГУСТ Св. мчци 7 братя Макавеи. Св. Соломония. Св. Флавиан. Пренасяне (изнасяне) на св. Кръст (Водосвет) (Начало на Богородичния пост) (Тип. с. 383)

2 АВГУСТ Пренасяне мощите на св. архидякон Стефан. Св. свщмчк Стефан, папа Римски (Тип. с. 386) (веч. Вечерня с Молитвен канон на Пресвета Богородица) (Тип. с. 387)

3 АВГУСТ Преп. Исакий, Фавст и Далмат (веч. Вечерня с Молитвен канон на Пресвета Богородица) (Тип. с. 387)

4 АВГУСТ Св. 7 отроци в Фес. Св. прпмчца Евдокия (веч. Вечерня с Молитвен канон на Пресвета Богородица) (Тип. с. 387)

5 АВГУСТ Св. мчк Евсигний (Предпр. на Превъзвисяване Господне) (Тип. с. 389)

6 АВГУСТ †Превъзвисяване Господне (Разрешава се рибата) (Тип. с. 390, вж с. 391, заб.)

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма — протоерей Емилиян Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“
2, храм „Свети Пророк Илия“
www.svetiilia.bg